

„Nej, det er netop Sagen, Hr. Pastor! ... Det er justement det, at De forstaar os ikke her. Det er jo akkurat, hvad vi hele Tiden har kunnet mærke og allesammen har været saadan rigtig inderlig bedrøvede over, kan jeg sige. Og derfor er det ogsaa, vi saa længe har tænkt paa, at det kanske kunde være rigtigt, om vi fik en Samtale med Dem derom.“

Den pludselige Alvor, hvormed han sagde disse Ord, og den brede Selvtillidsfuldhed, hvormed han her talte i hele Menighedens Navn, undlod ikke at gøre sin Virkning paa Emanuel. Han skottede hen til ham med et tvivlraadigt Blik og sagde:

„Dersom De virkelig har noget at tale med mig om, skal jeg naturligvis beredvillig staa til Deres Tjeneste ... Kun forekommer det mig, at Lejligheden kunde have været mere passende valgt.“

„Ja, se — er det ikke netop det, jeg siger! Vi Skibberuppere kommer altid saa akavet som en Kat gennem en Skorsten! ... Men nu maa jeg alligevel nok faa Lov til at udtale for Dem, Hr. Pastor, at det jo dog ikke kan undre Dem, at vi har været saa meget mærkelig tilmode ved at have Dem her iblandt os. Vi har jo da umuligt kunnet lade være med bestandig at tænke paa den Kvinde, der engang var ligesom en hellig Jomfru for alle os Venner af Folkesagen her i denne Egn, og hvis Minde endnu lever iblandt os som et af vore skønneste og helligste.“

Emanuel saae uforstaaende paa ham.

„Hvad mener De?“

„Hvem jeg mener?“ gentog Væveren og blev ved at stirre paa Kapellanen, som om han med sit Slangeblik vilde trylle ham fast til Stolen. „Ja, hvem kan jeg vel mene andre end hende, der af alle Mennesker ogsaa stod Dem nærmest, Hr. Pastor Hansted, og som nu længst er forløst fra alle Sorger og Smerter ... Deres Fru Moder.“

Det gav et Sæt i Emanuel. Havde han hørt rigtigt?

„Min ... min Moder?“ sagde han, kun halvhøjt, — og uvilkaarligt søgte hans Øjne den lille Portrætsamling henne paa Væggen mellem Vinduerne.

„Ja, det var jo rigtignok, forinden hun blev Kapellanens Mo-